

Ти си невъзможенъ на теория,
 И все пакъ съществувашъ цѣла история.
 Затова ти се бѣ зачуудилъ онзи стария,
 Че можешъ да живѣешъ и въ България
 При толкозъ много вѣрни врагове,
 Всѣки единъ отъ които ковчегъ ти кове...
 Дори и най-близкия ти сѣща нѣкаква сладина
 Въ твоята безкрайна горчевина...
 Нали и въ най-дълбоката любовъ на тоя свѣтъ
 Борбата е кой да си отиде понапредъ.
 Душитѣ ни сж скрити въвъ мъгла.
 Портрети има, има толкозъ огледала,
 Но пакъ едва ли нѣкой знае своето лице,
 А где ли пъкъ и своето сърдце,
 И никой никога не ще проникне въ чуждото сърдце...

Но моето сърдце е трепетликовъ листъ,
 И всѣки шепотъ на Развигоръ то разбира;
 Съгледа облаче на свода чистъ —
 Преди да гръмне бурята замира...

Стани и ти папагалъ, или стани и ти противъ себе си —
 И тогава — поне еднажъ въ живота
 И ти да си въ числото на победители въ тоя свѣтъ.
 Защото ти не си дете да не знаешъ,
 Че съсъ грѣмки закани като тая тука
 Не ще да можешъ никого да уплашишъ:

И лай ме ти, и вий се, песъ безсраменъ,
 Обѣлвай кухи жѣби и рѣмжи!
 Душа ми огънь е, тѣло ми каменъ —
 Посмѣй — и само въ менъ се оближи...

Окапа щатъ ти косми катъ отъ шуга,
 Покри ще кожата ти струпъ и смрадъ...
 Изежъ се самъ. Изпий се самъ. Че друга,
 За тебе нѣма друга стрѣвъ и жадъ.

Но, песъ безсраменъ, азъ пакъ те жаля:
 Катъ тебе грозна е и твоята скръбъ,
 Деньтъ нощта, нощта деня ти ще преваля
 И день и нощъ ще да се свивашъ ти на срѣпъ.